

ת"פ 49426/01/18 - מדינת ישראל נגד שלמה סללם

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 49426-01-18 מדינת ישראל נ' סללם
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שלמה סללם

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד קורל בר

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד שרית תורן

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק והיזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק.

על פי האמור בכתב האישום, בתאריך 12.2.17, בשעה 17:30 או בסמוך לכך, ביציאה ממרכז הקניות "בילו סנטר" בקרית עקרון, נהג מר מוזירסקי ויאצ'סלב (להלן: "**המתלונן**") ברכב כשלצידו רעייתו ולטינה (להלן: "**המתלוננת**"), אז הגיח הנאשם כשהוא רוכב על קטנוע מצידו השמאלי האחורי של הרכב, התנגש בטמבון הרכב ונפל עם הקטנוע. המתלונן יצא מהרכב ושאל לשלום הנאשם. הנאשם ביקש מהמתלונן את פרטיו וזה סירב בטענה, שלא נגרם כל נזק לקטנוע.

המתלונן המשיך בנסיעתו, הנאשם קם על רגליו עלה על הקטנוע ונסע בעקבותיו, כשהוא מאיץ את נסיעתו ונוהג

בצורה מסכנת, נצמד לרכב וסטה לנתיב נסיעתו. המתלון עצר את רכבו בתחנת אוטובוס בצד הדרך ויצא ממנו לעבר הנאשם במהירות. כאשר התקרב המתלון לנאשם, האחרון הוריד את הקסדה שעל ראשו, החל לנופף בה וחבט איתה בחוזקה בפניו של המתלון שנפל על הרצפה. בעוד המתלון שרוע על הרצפה, החל הנאשם לבעוט בפלג גופו העליון. כתוצאה מכך חש המתלון בכאבים בחזה ונגרמה שריטה בחלקה הפנימי של השפה ודם ניגר מפיו.

מיד ובסמוך לכך, יצאה המתלוננת מהרכב, הבחינה בנאשם בועט במתלון כשהוא שרוע על הרצפה ובתגובה צעקה לעבר הנאשם, וזה היכה אותה באמצעות הקסדה בחזה. בהמשך חבט הנאשם באמצעות הקסדה בפנס האחורי שמאלי של הרכב, שבר אותו וגרם לנזק בסך 1,779 ₪.

המענה לכתב האישום

2. הנאשם הודה, כי ביקש מהמתלון פרטים לאחר תאונה בין רכבי הצדדים, המתלון סירב ועזב את המקום. הנאשם נסע בעקבות המתלון, אשר נצמד לקטנוע ואילץ את הנאשם לעצור. הנאשם יצא מהרכב במהירות כששתי ידיו מאוגרפות לכיוון הנאשם. הנאשם ניסה להוריד את הקסדה, המתלון התקרב אליו ניסה להכות אותו באגרופים אז נופף הנאשם בקסדה על מנת להגן על עצמו.

בעת שהמתלון היה שרוע על הרצפה, הנאשם חש בחבטה מאחור, ראה שהמתלוננת קפצה עליו והפילה אותו לרצפה. הנאשם היה עם קסדה על הראש, כפפות על ידיו ולא הצליח להגן על עצמו. המתלון גרם לאופנוע נזק בסך 10,000 ₪.

טענות הצדדים בתמצית

3. ב"כ המאשימה הודתה שיש פער בין גרסת המתלוננים לפיה קודם שבר הנאשם את פנס הרכב ואז נקט באלימות, שזו גם גרסתם במשטרה לבין גרסת העד מר גל עמנואל הלה, שמסר שהנאשם תקף את המתלוננים ולאחר מכן שבר את פנס הרכב, כפי שיוחס לנאשם בכתב האישום. אין בשוני זה כדי להעלות או להוריד לעניין אחריותו של הנאשם.

ביקשה לדחות את גרסאותיו השונות של הנאשם, שהינן בסתירה אחת לשנייה ובסתירה למענה לכתב האישום שנמסר על ידו. יש לדחות טענת הנאשם, כי היכה את המתלוננים כשהגן על עצמו מתקיפתם, משהמבחינים המצטברים שנקבעו בסעיף 34' לחוק לא מתקיימים, המתלון לא תקף את הנאשם ולא נשקפה לו סכנה ממנו.

4. ב"כ הנאשם טענה, כי המתלון רץ לעבר הנאשם עם אגרופים מונפים ולכן לא הייתה לנאשם כל ברירה אלא להכות בפניו ובפיו של המתלון כדי להגן על עצמו ולהרחיקו ממנו, ובנסיבות אלה עומדת לו הגנת כורח. הנאשם הותקף בעת שעמד עם קסדה לראשו, נשקפה סכנה לחייו, לא היה לו לאן לברוח ולכן נאלץ להגן על עצמו ולהכות במתלון. הנאשם שבר את פנס הרכב, כדי לגרום למשטרה להגיע למקום, כפי שאף קרה. ההגנה ביקשה לקבל את עדותו של מר הלה במלואה ולא לתת משקל לעדויות המתלוננים, אשר מעצם היותם בני זוג קיים חשש לתיאום עדויות ביניהם.

עוד נטען, כי אמנם נגרמה פגיעה בפיו של המתלונן אך לא מדובר בחבלה של ממש, מאחר שמדובר ב"פצע שמתאחה לבדו" (עמ' 39 שורות 10-11).

מאחר שתלונתו של הנאשם לא נחקרה בתחום עבירות התעבורה, חרף טענה לעבירה של הפקרה, הרי שעומדת לו הגנה מן הצדק בשל איכפה בררנית נוכח הגשת כתב אישום כנגדו.

בנסיבות אלה, עתרה לזכות את הנאשם, למעט בעבירה של גרימת הנזק לפנס הרכב, מעשה בו הודה.

דין והכרעה

5. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.
 6. ב"כ הצדדים ביקשו לתת אמון מלא לעדותו של עד הראיה מר גל עמנואל הלה (להלן: "**מר הלה**"). ב"כ המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם על בסיס עדותו של מר הלה בצירוף יתר ראיותיה, בעוד ב"כ הנאשם ביקשה לזכותו על בסיס עדות זו בצירוף עדות הנאשם.
 7. אומר כבר עתה, כי נתתי אמון בעדותו של מר הלה, אשר תומכת בגרסת המתלוננים ומשתלבת עמם לגבי אופן תקיפתם, אם כי בסדר שונה מהם. בגרסת הנאשם מצאתי תמיכה לראיות המאשימה, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.
 8. **גל עמנואל הלה**, עד ראיה אובייקטיבי, מסר, כי בעודו עומד בתחנת אוטובוס ראה את הנאשם והמתלונן רבים, כי המתלונן "**לא רצה למסור לו פרטים והוא יצא בתוקפנות כביכול. הנהג רכב יצא בתוקפנות לנהג האופנוע כך היה נראה והשתלשל לאלימות ואחרי שכל זה קרה הפרדתי**" (עמ' 20 שורות 2-4). המתלונן יצא מרכבו "**... בעצבים בזעם. יצא בתוקפנות בזעם**" (עמ' 21 שורה 6). אישר שמסר במשטרה שהנאשם הלך במהירות כמי שמבקש לתקוף את הנאשם, אך אינו יודע לומר מה היה רצונו של המתלונן.
- הנאשם היכה בבוקס בפניו של המתלונן וזה נפל על הכביש.** ראה שהמתלונן דימם.
- אישר שמסר בחקירתו, כי סבר שהנאשם מגן על עצמו בעת שתקף את המתלונן. כן אישר, כי ראה את המתלונן עם אגרופים מונפים, הוא ניסה להרביץ לנאשם אך לא הצליח וזאת לאחר שנפל וקם. העד עצר בעד הנאשם מלתקוף את המתלונן ואז הנאשם שבר את פנס הרכב עם הקסדה. בניגוד לגרסת המתלוננים עמד על כך ששבירת פנס הרכב הייתה רק לאחר התקיפה.
- המתלוננת קיללה את הנאשם או ניסתה להפריד, היא ניגשה אליו והיה נראה שהיא רוצה לדחוף את הנאשם אך לא היה מגע ביניהם.
- אישר שהרגיע את הנאשם והצליח להפריד ביניהם. לאחר מכן שוחח עם הנאשם והפרטים שלו נמסרו למשטרה על ידי הנאשם.

אשר שהנאשם היה מאחורי הרכב ליד תא המטען כאשר המתלון יצא אליו.

9. **ויאצ'סלב מוזירסקי**, המתלון, מסר כי עמד עם רכבו לפני תמרור עצור בצומת ואז פגע בו אופנוע, במכה שאינה חזקה. הוא יצא מהרכב, התקרב לנאשם, כאשר האחרון עומד והאופנוע שכוב על הרצפה ושאל את הנאשם אם הוא צריך עזרה. הנאשם צעק באגרסיביות שייתן לו פרטים. העד רצה לתת את הפרטים אבל נבהל מהנאשם ולכן סירב לתת לו אותם. לדבריו לא רצה למסור את הפרטים גם מן הטעם שהנזק לאופנוע לא היה משמעותי. העד נכנס לרכב ונסע מהמקום, אך הכחיש שברח משם. הנאשם נסע אחריו במהירות תוך הפרעה לנוסעים בכביש. ברמזור השלישי הנאשם השיג את העד. העד עצר את רכבו בתחנת אוטובוס, שם היו אנשים נוספים. העד רצה לתת לנאשם את הפרטים, יצא מהרכב ואז שמע מכות מאחור וראה שהנאשם שבר לו את הפנס האחורי שמאלי של הרכב עם הקסדה.

העד עמד על כך שהנאשם שבר את פנס הרכב בטרם יציאתו מהרכב (עמ' 12 שורה 31 עד עמ' 13 שורה 1, עמ' 13 שורה 26 ועמ' 17 שורה 3).

העד שלל שיצא עם אגרופים לתקוף את הנאשם, אך אישר שרצה לדחוף אותו, אך לא להרביץ לו, בגלל ששבר את הפנס לחלקים. עוד לפני שהעד הספיק לדחוף את הנאשם, האחרון היכה אותו פעמיים בראש עם הקסדה, העד נפל על הכביש והנאשם המשיך להרביץ לו באכזריות עם הרגליים. הנאשם היכה אותו בצלעות בצד ימין. המתלוננת יצאה מהרכב והנאשם היכה אותה באזור החזה באמצעות הקסדה. העד סיפר שהיה מבוהל וסבל מכאבים ולכן לא הצליח להתקשר למשטרה, והחילת שהייתה במקום היא שהתקשרה.

היו במקום בחור שעצר את הנאשם מלהמשיך להרביץ להם וחילת שהזמינה את המשטרה.

העד הכחיש טענות הנאשם, כי פגע בו עם הרכב בגלל שהתעסק עם הטלפון הנייד שלו. הכחיש הטענה שהוא ניסה לדרוס את הנאשם, וכי המתלוננים תקפו אותו.

הכחיש טענת הנאשם שהוא עקף את שיירת הרכבים בצומת. הוא לא ראה את הנאשם בעת שפנה ימינה. האופנוע של הנאשם הוא שפגע ברכבו ולא להיפך.

על הסירוב להתפנות באמבולנס, מסר שלא רצה לעזוב את הרכב, רכב חדש.

המתלון מסר תיאור תקיפה המתיישב עם עדותו של מר הלה, אך טען שהאירוע החל בשבירת הפנס בעוד העד הלה תיאר ששבירת הפנס נעשתה לאחר התקיפה. המתלון אף טען שהנאשם היכה בו בקסדה בעוד מר הלה מסר שהיה זה בוקס.

חרף הפער, אני סבורה שעדותו של המתלון משתלבת עם עדותו של מר הלה לגבי אופן התקיפה, כאשר לגבי סדר קרות הדברים, אני מוצאת להעדיף את גרסתו של מר הלה, כי תחילה הנאשם תקף את המתלוננים ורק לאחר מכן שבר את פנס הרכב.

בדו"ח מד"א מיום האירוע (ת/2) נרשם פי המתלון, כי הנאשם היכה אותו עם קסדה ובעט בו בחוזקה, הוא התלון על כאבים בחזה ונראה "קצת דימום בפיו". חרף המלצתם, המתלון סירב להתפנות לבית חולים.

בתמונה (1/ת) ניתן לראות חבלה בחלק הפנימי של השפה של המתלונן.

מסיכום רפואי מבית חולים קפלן מיום 12.2.17 (ת/10), עלה שהמתלונן הגיע עם תלונה על חבלה בחזה מימין ובצלעות וניתנה לו, בין היתר, המלצה לשלושה ימי מחלה.

10. **ולטינה מוזירסקי**, המתלוננת, מסרה גרסה דומה לזו של המתלונן, ובשונה מעדותו של מר הלה, כי הנאשם תחילה תקף אותם ורק לאחר מכן שבר את פנס הרכב.

העדה הכחישה קיומה של תאונה בין הרכבים וטענה שלא ראתה דבר, אך אישרה שהמתלונן אכן יצא מהרכב לבדוק מה קרה. המתלונן הוא שמסר לה על השיח שלו עם הנאשם, אך לא שמעה בעצמה. היא הכחישה שאמרה למתלונן מדוע הוא לא נותן לנאשם את הפרטים לאחר התאונה.

הם עצרו את הרכב בתחנת אוטובוס, כי הנאשם הפריע להם לנסוע והם פחדו ממנו. הנאשם שבר את פנס הרכב עם הקסדה בעת שהמתלונן יצא מהרכב. לאחר מכן ראתה את המתלונן שרוע על הרצפה כשהנאשם בועט בו. היא הכחישה שקפצה על הנאשם והוסיפה שפחדה ממנו, היא רק צעקה והוא בתגובה תקף אותה בחזה עם הקסדה. היא הכחישה שהיא או המתלונן תקפו את הנאשם.

המתלוננת מסרה גרסה דומה לזו של המתלונן לכך שהנאשם שבר את פנס הרכב ולאחר מכן תקף את השניים, זאת כאשר מר הלה מסר שהנאשם קודם תקף את המתלוננים ואז שבר את הפנס. כאמור, לגבי סדר קרות הדברים אני מקבלת את גרסתו של מר הלה, אך גם גרסת המתלוננת משתלבת עם גרסת מר הלה, לגבי האלימות בה נקט הנאשם כלפי המתלוננים.

11. **החוקרת אילה שטיינברג**, גבתה את עדות המתלונן וצילמה את התמונות שלו (ת/1), מאחר שזה היה בשעות הערב, בזמן שאין חוקרי מז"פ שיתעדו את הדברים. אישרה שרשמה בחקירת המתלונן על דימום קל בשפה התחתונה וחתך בחלק הפנימי של השפה.

העדה גבתה תלונה מהמתלונן במסגרת תפקידה כחוקרת במש"ל ולכן לא ידוע לה אם הנאשם הגיע להגיש תלונה וסורב. לא ידוע לה אם הנאשם היה עצור בשלב הגשת התלונה, מאחר שלא תמיד נמסר עדכון על כך.

12. **השוטר מרשה אביחי**. הוגש דו"פ שרשם (ת/11) חלף חקירה ראשית.

מדוה"פ עלה שהעד שוחח עם המודיעה שמסרה לו, כי הקטנוע נסע אחרי הרכב. נהג הרכב יצא לכיוון הנאשם, וכי **הנאשם הרביץ למתלונן עם הקסדה** ואז השניים היכו אחד את השני ולכן היא התקשרה למשטרה. למתלונן היה דימום באזור הפה והוא התלונן על כאבים באזור הצלעות ולכן הוזעק מד"א למקום, אך המתלונן סירב להתפנות עם מד"א. הנאשם מסר לו, כי המתלונן **"חתך אותו עם הרכב וגרם לו לנפילה עם הקטנוע"** ולכן הוא נסע אחריו, איתר אותו ואמר לו לעצור בצד הדרך. לאחר שהשניים עצרו בתחנת האוטובוס, המתלונן **"בא אליו בריצה לתקוף אותו והוא התגונן ונתן לו בוקס לאזור הלסת ובעיטה לאזור הצלעות..."** ולכן העד עיכב את הנאשם לחקירה (ת/12).

בעדותו בפניי מסר העד, כי אינו זוכר את האירוע ואישר את האמור בדוה"פ.

במפורט בדוה"פ יש לתמוך בראיות המאשימה, כי הנאשם נקט באלימות כלפי המתלונן.

13. הוגשה בהסכמה ת/3, עדותה של הגב' **לידור חן אביב**, המודיעה שהתקשרה למוקד 100. העדה אישרה את דבריה בשיחה למוקד 100 אך סירבה למסור עדות בתיק.

בשיחה למוקד 100 (ת/9) מסרה הגב' לידור חן אביב, כי "**נהגים הולכים פה מכות**", רוכב אופנוע ונהג רכב. תוך כדי השיחה המודיעה דיווחה, כי "**הוא שבר עליו את הקסדה**". בדברים אלה ובמה שמסרה לשוטר מרשה יש לתמוך בגרסת המתלוננים, כי הנאשם תקף את המתלונן עם הקסדה.

14. **הנאשם**, סיפר כי המתין בצומת ליד תמרור עצור כדי לפנות ימינה ואז הגיע המתלונן מאחור, פגע באופנוע והפיל אותו. המתלונן שאל אותו אם הכל בסדר, הנאשם השיב שכן וביקש להחליף פרטים אבל המתלונן ברח מהמקום תוך שהוא משתולל בכביש. בדברים אלה, אישר הנאשם את גרסת המתלונן, כי זה ניגש אליו ובדק לשלמו טרם שעזב את המקום. בהמשך תיקן, כי המתלונן עשה כן בעודו יושב ברכב. הנאשם ניסה לצלם את מספר הרכב ולא הצליח.

במהלך הנסיעה הבחין הנאשם במתלונן, אמר לו לעצור והחליט לנסוע אחריו עד שהמתלונן יעצור. לאחר מכן "... הוא עצר אחרי רמזור בתחנת אוטובוס לא הצלחתי לעצור את האופנוע הוא התנפל עלי. **אני עצרתי מאחורה והוא רץ אליי בריצה וניסה לחבוט בי. נתתי לו מכה הדפתי אותו ואשתו קפצה לי על הגב תוך כדי הורדתי את הקסדה והדפתי אותה גם כן ואז הוא שוב בא להתנפל עלי, היו אנשים התחנת אוטובוס כדי שכולם יבינו ויראו הוא שברתי לו את הפנס של האוטו ושהוא לא יקום אלי רצה להתנפל עלי שוב הוא הבין שאני עם הקסדה והוא לא יכול להתקרב אז הזמין משטרה ואמבולנס ואמר שיכניס אותי לבית סוהר על זה ששברתי לו את הפנס. הוא עשה פגע וברח.**

לא היתה לי כוונה לפגוע בו הוא בחור מבוגר חשבתי שאולי הוא שיכור או משהו כמו שהתנהג בבטחון" (עמ' 33 שורות 4-11).

בעת שסימן למתלונן לעצור, המתלונן "... **מתחיל לעשות זיגזג כדי להוריד אותך מכביש**" (עמ' 33 שורה 26), והוסיף "**שהתחלף הרמזור הוא ניסה לדרוס אותי לכן עצרתי מאחור**" (עמ' 34 שורה 2).

אישר את האמור בחקירתו, ת/4 (שורות 12-13), כי בטרם הספיק להוריד את הקסדה המתלונן התחיל להכות אותו בבוקסים בכל גופו ובתגובה היכה אותו הנאשם בבוקס. אישר שכתוצאה מכך ירד למתלונן "**קצת דם**" והוא אף נפל ארצה (עמ' 34 שורה 8).

הנאשם מסר גרסה לא קוהרנטית לגבי האלימות בינו לבין המתלונן:

"ש. בת/6 אתה אומר שלא הספקת להוריד את הקסדה והמתלונן תפס אותך אתה נותן לו בוקס והוא עף על הרצפה

ת. כן.

ש. קודם אישרת שהוא נתן לך בוקסים לגוף ופה אתה אומר שהוא רק תפס אותך מה נכון

ת. מה שנכון שהוא התנפל והייתי עם הקסדה על הראש לא הייתי מוכן שהוא קופץ לא רציתי לעשות לו שום דבר.

ש. בח.ר. אתה אומר הוא ניסה לחבוט בי מה נכון הוא נתן לך בוקסים לגוף או תפס אותך?

ת. הייתי בפחד שהוא כנראה חבט ולא הרגשת מהלחץ.

ש. הוא נתן לך מכות או רק עצה [רצה]

ת. כנראה נתן לי" (עמ' 34 שורות 18-27).

מהדברים עולה בבירור, כי המתלונן לא תקף את הנאשם אף לגרסתו של האחרון.

הנאשם אישר, כי בעט בגבו של המתלונן בעודו שרוע על הרצפה ומסר גרסה לא ברורה על תקיפת אדם מבוגר ששוכב על הרצפה "שחבטתי בו הוא נפל לפני שהוא יקום אליי ראיתי שהוא הולך עוד הפעם להתנפל התנפלה עלי על הגב כנראה שנתתי לו בעיטה בגב" (עמ' 35 שורות 1-6).

הכחיש גרסתו במשטרה (ת/8) לפיה המתלוננים רצו אליו ביחד ועמד על כך ש"הוא רץ אליי קודם ואחר כך אשתו מה שאמרתי על הגב" (עמ' 35 שורה 23).

לדבריו, המתלוננת תקפה אותו, קפצה על גבו, "תוך כדי הורדת הקסדה שהיא על הגב שלי אני מסתובב וחובט לא יודע אם זו אישה או גבר" (עמ' 34 שורה 8 ועמ' 25 שורה 10). לדבריו בעת שהמתלוננת קפצה עליו היא "הפילה אותי אפשר להגיד כמעט הפילה אותי" (עמ' 35 שורה 12).

הנאשם הדגים ש"תוך כדי הורדה שהיא על הגב שלי הסתובבתי עם הקסדה מוריד אותה הודף אותה עם הקסדה. היא האישה עלתה עלי בגב ותוך כדי סיבוב הורדתי את הקסדה והדפתי אותה (מדגים כיפוף כלפי קדימה והסרת קסדה ותנועה של יד ימין אחורה)" (עמ' 35 שורות 15-17). בדברים אלה יש כדי לאשר את גרסת המתלוננת, כי הנאשם תקף אותה באמצעות קסדה.

הנאשם אישר ששבר את הפנס והסביר שעשה כן כדי שאנשים יזעיקו משטרה.

כאשר נשאל מדוע לא ביקש מהנוכחים להזעיק משטרה או ביקש את עזרתם במקום לשבור את פנסי הרכב השיב באופן תמוה "מה אני אתחיל לבקש עזרה מאנשים? אנשים רואים את זה שהוא לא יברח שוב פעם פחדתי שהוא הולך לברוח עוד פעם..." (עמ' 36 שורות 3-4).

15. הנאשם בחקירתו מיום 12.2.17 (ת/4), מסר, כי לאחר התאונה הא שאל את המתלון לפרש התנהגותו, וזה קילל משהו בסגנון "אתם כמו ג'וקים" ונמלט מן המקום, אף שהמתלוננת ניסתה להגיד לו שיעצור. בהמשך הבחין במתלון ברמזור, ביקש ממנו שיעצור והמתלון **"התחיל לעשות זיגזג לכיוון שלי, להוריד אותי מהכביש, אז האטתי קצת ונסעתי אליו ובתחנת האוטובוס הוא עצר בצד ימין, ירד מהאוטו ורץ אלי להרביץ לי, לא הספקתי להוריד בכלל את הקסדה מהראש והוא התחיל לתת לי בוקסים לכיוון הגוף והצלחתי לתת לו בוקס אחד לכיוון הפה וירד לו קצת דם אח"כ, הוא נפל על הרצפה מהבוקס, אז אשתו יצאה והתחילה להרביץ לי גם כן, מאחורה התנפלה עלי, חבטה בי ואני עם הקסדה התחלתי לחבוט לכיוון הגוף שלו ואז הוא קם ורצה לנסוע עם האוטו שוב לברוח, אז לקחתי את הקסדה ושברתי לו את הפנס של האוטו שלא יברח ואז הוא התקשר למשטרה ונרגעתי וחיכיתי שיבואו"** (שורה 8-17). מעדותו בפניי כמפורט לעיל חזר בו הנאשם מהגרסה שהמתלון היכה אותו בבוקסים.

בהמשך הוסיף **"אחרי שהוא נפל אולי נתתי לו מכה שיקום, אני לא יודע"** (שורה 27). הכחיש כי היכה את המתלוננת עם הקסדה באזור החזה. לדבריו, היא התנפלה עליו **"ויתכן שדחף אותה"** (שורה 30). בסוף עדותו הוסיף **"אני שמח שנתתי לו מכה שילמד לא להיות תוקפן, שידע לתת את הפרטים, הוא לא רצה לעשות את זה"** (שורה 45). כשנשאל האם בדיעבד התנהג כמתבקש, השיב **"לא הייתי צריך לעשות כלום, הייתי צריך לוותר"** (שורה 47). גרסת זו של הנאשם לגבי תקיפת המתלוננת עומדת בסתירה לעדותו בפניי, כמפורט לעיל.

16. גם בחקירת מיום 23.7.17 (ת/7) שב והסביר ששבר את פנס הרכב, על מנת שהמתלון לא יברח מהמקום.

17. בדו"ח ביצוע עימות בין הנאשם לבין המתלון מיום 13.2.17 (ת/8), המתלון טען, כי הנאשם היכה אותו עם קסדה ועם הרגליים והיכה גם את המתלוננת. הנאשם הכחיש שהמתלון שאל אותו אם הוא צריך עזרה. הנאשם הכחיש התקיפה **"אני לא תקפתי, הם תקפו אותי. אני התגוננתי. הוא רץ אלי, אני לא רצתי אליו"** (שורה 18). לנוכח טענות המתלון על התקיפה השיב הנאשם **"הדפתי אותו עם הקסדה כי אשתו קפצה עלי על הגב"** (שורה 24). גרסה זו מאשרת את גרסת המתלון לתקיפתו באמצעות קסדה. המתלון, מצידו טען, כי המתלוננת יצאה מהרכב רק לאחר שהמתלון היה שרוע על הרצפה והנאשם בעט בו, וכי בעת שהמתלוננת עמדה ביניהם, הנאשם היכה אותה עם הקסדה.

הנאשם הוסיף ששבר את פנס הרכב, כדי שהמתלון לא יברח שוב. הנאשם מסר, כי התכוון לדווח למשטרה על התאונה, אך כשהבחין במתלון ברמזור, אמר לו לעצור, זה ניסה לדרוס אותו ולכן נסע אחריו עד שעצר בתחנת האוטובוס. לטענתו, המתלוננים רצו אליו ביחד (שורה 47). המתלון הוסיף, כי עצר בתחנת האוטובוס מאחר שהנאשם, בנהיגתו, סיכן אותו.

גרס הנאשם לאופן תקיפת המתלוננים שונה מחקירתו, ת/4, ועדותו בפניי, כמפורט לעיל.

18. בדו"ח ביצוע עימות בין המתלון לבין הנאשם מיום 23.7.17 (ת/6), הנאשם הכחיש את הדברים המיוחסים לו. לגבי התקיפה עצמה, סיפר הנאשם **"והוא רץ אלי אחורה לתקוף אותי הוא בא אלי בריצה, הוא תפס"**

אותי ואני מוגן עם הקסדה נתתי לו בוקס והוא עף על הרצפה (שורות 24-26). המתלונן מסר שהנאשם שבר את פנס הרכב ואז היכה אותו עם הקסדה בפניו. הנאשם, בתגובה מסר "כן אני תקפתי אותו אני הגנתי על עצמי הוא בא אלי אחורה בבאגז והתנפל עלי תפס אותי פה ורצה לתת לי מכות, ואני נתתי לו בוקס והוא נפל על הרצפה ואחר כך נתתי לו בעיטה בצלעות, ואשתי קפצה עלי מאחורה על הגב, ונתתי לה מכה עם הקסדה הדפתי אותה ואז שברתי את הפנס שלו עם הקסדה כדי שהם לא יברחו" (שורות 32-35). המתלונן אישר, כי הלך במהירות לכיוון הנאשם. הנאשם מסר, כי הוא מודע לכך שנהג בתוקפנות כלפי המתלוננים והביע על כך צער (שורות 43-45). המתלונן, מצדו, אישר כי העובדה שהלך במהירות לכיוון הנאשם גרמה לאחרון לחשוב שהוא רוצה לדחוף אותו.

הנאשם אישר שתקף את המתלונן בבוקס ואת המתלוננת עם קסדה.

19. מכל המקובץ ניתן לומר, כי אף לשיטתו של הנאשם, המתלונן לא תקף אותו בפועל. הנאשם מסר גרסאות משתנות לגבי אופן תקיפת המתלונן, פעם הכחיש התקיפה, פעם מסר שהיכה בבוקס ופעם באמצעות הקסדה. אף לגבי תקיפת המתלוננת מסר הנאשם גרסה משתנה לפיה הוא הדף אותה ובאחרת הודה שהיכה אותה עם הקסדה. משכך יש בגרסאות המשתנות של הנאשם לתמוך בגרסת המתלוננים, כי תקף אותם באמצעות הקסדה ואת המתלונן גם בבעיטות בעודו שרוע על הרצפה. לא מצאתי בגרסת הנאשם הסבר להמשך תקיפתו של המתלונן בעודו שוכב על הרצפה.

אין בידי לקבל גרסת הנאשם, כי הדרך למנוע את עזיבת המתלונן את המקום היא שבירת פנס הרכב. הרי היו לנאשם את פרטי הרכב. הוא יכול היה לצלם את מספר הרכב שוב או לרשום את פרטיו.

לסיכום הראיות

20. יש פער בין עדותו של מר הלה לבין עדויות המתלוננים בשאלה האם הנאשם קודם שבר את פנס הרכב ולאחר מכן תקף אותם או להיפך.

קיבלתי גרסתו של עד הראיה, מר הלה, כי הנאשם תקף את המתלונן בפניו, וכי זה נפל ארצה. הוא הפריד ביניהם ולאחר מכן הנאשם שבר את פנס הרכב עם הקסדה.

עדותו של מר הלה לגבי אירוע האלימות מתיישבת עם גרסת המתלוננים, כי הנאשם היכה את המתלונן בפניו, וזה נפל ארצה, ובעודו שרוע על הרצפה המשיך להכותו בבעיטות. בהמשך עת פנתה אליו המתלוננת, ומבלי שהיה מגע פיזי בינה לבין הנאשם, היכה אותה הנאשם עם הקסדה בחזה.

גם בגרסת הנאשם יש לתמוך בגרסת המתלוננים, כי זה תקף אותם, כפי גרסתם באמצעות הקסדה ואת המתלונן גם בבעיטות כאמור.

שילוב עדותו של מר הלה עם עדויות המתלוננים, דבריה של המודיעה לשוטר מרשה ואף גרסת הנאשם מבססים

את המיוחס לנאשם בכתב האישום. הוכח, כי לאחר תאונה בה היו מעורבים רכבי הצדדים, המתלונן שאל לשלומם של הנאשם אך סירב למסור לו פרטים ונסע מהמקום, וכי הצדדים נפגשו שוב במהלך נסיעה בהמשך הדרך. הם עצרו בתחנת אוטובוס והנאשם תקף את המתלונן בפניו באמצעות קסדה ובעודו שרוע על הרצפה המשיך לבעוט בו בפלג גופו העליון, לאחר מכן היכה במתלוננת על החזה באמצעות הקסדה ושבר את פנס הרכב. כתוצאה מכך המתלונן חש כאבים בחזה, ירד דם מפיו ונגרמה לו שריטה בחלקה הפנימי של השפה.

יסוד "חבלה של ממש"

21. ב"כ הנאשם טענה, כי החבלה שנגרמה למתלונן הינה פצע מתאחה ולכן אין להרשיע את הנאשם בגין "חבלה של ממש".
22. סעיף 378 לחוק מגדיר מהי תקיפה "המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".
23. סעיף 380 לחוק קובע כך "התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים".
24. סעיף 34כד' לחוק מגדיר "חבלה" - מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים" אך לא מגדיר מהי חבלה של ממש. ההגדרה שניתנה בפסיקה הנה מרחיבה "שתהא זו פגיעה גופנית **"מוחשית" כלשהי, להבדיל מפגיעה חסרת משמעות ונטולת ביטוי מוחשי**"(ת"פ (מח' ב"ש) 8155/06 **מדינת ישראל נ' אבו סולב** (9.11.06), עמ' 12)).
25. ההגנה לא חלקה על כך שנגרמה פגיעה בחלקה הפנימי של השפה של המתלונן כפי שניתן לראות ב-1/ת. בנסיבות אלה יש לראות בכך פגיעה מוחשית ולכן מתקיים יסוד ה"חבלה של ממש" בסעיף 380 לחוק.
26. נוכח האמור לעיל, אני קובעת, כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.
27. משכך יש לבחון האם עומדת לנאשם הגנת כורח או הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית.

הגנת הכורח

28. סעיף 34יב' לחוק קובע את התנאים בהם תעמוד לנאשם הגנת הכורח "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שנצטוו לעשותו תוך איום שנשקפה ממנו סכנה מוחשית של פגיעה חמורה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו, ושאנוס היה לעשותו עקב כך".

29. בע"פ 3920/00 פלונית ואח' נ' מדינת ישראל (12.1.03), פסקה 5) נקבע לגבי הגנת הכורח, כי זו מורכבת משלושה תנאים מצטברים; רכיב ה"איום המוחשי", רכיב ה"פגיעה החמורה" ורכיב ה"אונס".

א. "האיום המוחשי" דורש, כי הסכנה הנשקפת מהאיום תהיה מוחשית, דהיינו שהאיום הוא של ממש ואת שצפוי לו אם לא יכנע לאיום, ועקב כך היה אנוס לעשות את המעשה.

ב. הפגיעה הצפויה תהיה "פגיעה חמורה" בחייו של המאויים, בחירותו, בגופו או ברכושו או באלה של זולתו.

ג. רכיב ה"אונס" משמעו, כי מדובר בעשיית מעשה במצב של "חוסר ברירה". אם קיימת בפני המאויים אלטרנטיבה שלישית, לסכל את האיום, אין הוא נכנס לגדרה של ההגנה.

עוד נקבע, כי בנוסף לתנאים הנ"ל חלה גם הדרישה הקבועה בסעיף 34טז' לחוק, כי המעשה שנעשה בכורח יהיה סביר, בנסיבות העניין, לשם מניעת הפגיעה.

30. אף מגרסתו של הנאשם כל שניתן לחלץ הוא שהמתלונן רץ לכיוונו כשידיו מאוגרפות, אך לא ננקטה כל אלימות מצדו. הנאשם יכול היה לנקוט במגוון דרכים למנוע את העימות עם המתלונן, כמו לעזוב את המקום או להדוף את המתלונן ככל שאכן יתקרב אליו ויתקוף אותו. הנאשם היכה במתלונן עם הקסדה, כאשר ניתן היה להסתפק בתגובה קלה יותר כמו דחיפה. גם לאחר שהמתלונן נפל כתוצאה מהמכה, המשיך הנאשם לבעוט בו, עד שמר הלה נחלץ לעזרת המתלונן והפריד ביניהם.

בנסיבות אלה, לא מתקיים אף יסוד מיסודות הגנת הכורח.

31. בחנתי האם בנסיבות אלה יכולה לעמוד לנאשם הגנה עצמית בהתאם לסעיף 34' לחוק. על מנת להוכיח קיומה של הגנה זו יש להראות שישה תנאים. הראשון, תקיפה שלא כדין. השני, קיומה של "סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו". השלישי, המיידיות. על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מיידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה. הרביעי, שהאדם לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה. החמישי, הנחיצות. השישי, הפרופורציה. נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה (ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל (25.10.06)).

נוכח הראיות שהובאו בפניי לא קמה לנאשם הגנה זו.

32. סעיף 34כב' לחוק כך "(ב) התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג".

נוכח האמור לעיל, לא עלה בידי הנאשם להצביע על ספק סביר שמא התקיים הסייג לאחריות הפלילית.

אכיפה בררנית

33. אין מחלוקת בין הצדדים, כי במקביל לחקירה בתיק זה הוגשה תלונה בגין התאונה בין כלי הרכב. תלונה זו עסקה בנזקי רכוש ותיק החקירה נסגר. אין מחלוקת, כי הנאשם לא הגיש ערר על החלטת הסגירה.

34. ההגנה טענה, כי סגירת תיק החקירה בתלונת הנאשם בנוגע לתאונה וניהול ההליכים בתיק זה כנגדו יש בהם משום אכיפה בררנית כלפי הנאשם ולכן עומדת לו טענה של הגנה מן הצדק בהתאם לסעיף (10)149 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

סעיף (10)149 מורה, כי ניתן לבטל כתב אישום בנסיבות בהן "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

35. בע"פ 8551/11 סלכגי נ' מדינת ישראל (12.8.12), נקבע שאת טענת האכיפה הבררנית יש לבחון תוך התייחסות לשלוש שאלות. הראשונה- מה היא קבוצת השוויון שעליה נמנה מי שמעלה את טענת האכיפה הבררנית. השנייה- באותם מקרים שבהם הרשויות לא אוכפות או לא אוכפות באותה מידה כלפי כל מי שנמנה באותה קבוצת שוויון, כיצד יש לאבחן מצבים של אכיפה בררנית פסולה ממצבים רגילים ולגיטימיים של אכיפה חלקית מטעמים של מגבלת משאבים וסדרי עדיפויות. השלישית- מה הוא הנטל הראייתי המוטל על מי שמעלה טענה של אכיפה בררנית, באופן כללי, ובמשפט הפלילי בפרט.

36. התלונה שהוגשה על ידי הנאשם הייתה בגין נזקי רכוש ולא בגין הטענות החמורות שהועלו על ידו, לעבירה של הפקרה לאחר תאונה. הנאשם לא עקב אחר ההחלטה בקשר לתלונתו ולא טרח להגיש ערר על החלטת הסגירה. תלונתו עסקה בנזקי רכוש ולא בתאונה שגרמה לפגיעה בגוף.

בנסיבות אלה, לא מצאתי, כי הדברים מבטאים חוסר חקירה, או חקירה רשלנית בתלונתו של הנאשם לעומת מיצוי החקירה בתלונת המתלונן שהביאה להעמדתו לדין של הנאשם.

משנסגרה תלונת הנאשם בתלונה בגין נזקי רכוש לא מצאתי לגזור ממנה למיצוי החקירה והגשת כתב האישום כנגדו בתיק שבפניי.

37. בנסיבות אלה, לא הוכיח הנאשם, כי המאשימה בהליכי החקירה והגשת כתב האישום כנגדו נקטה באופן שונה בעניינים של מי שעניינם זהה או דומה ולכן דין הטענה לאכיפה בררנית להידחות.

לסיכום

38. הוכח על ידי המאשימה, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם תקף את המתלוננים כמפורט בכתב האישום וגרם לנזק ברכבם ולא עלה בידי הנאשם לעורר ספק סביר או לשכנע שעומדת לו הגנה כלשהי בדין ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירות של תקיפה סתם, תקיפה הגורמת חבלה של ממש והיזק לרכוש במזיד.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ו' אדר ב' תשע"ט, 13 מרץ 2019, במעמד הצדדים.